

bril de l'any 2003 a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona se celebra un acte acadèmic en record del doctor José Manuel Blecua Teijeiro, catedràtic de Literatura Espanyola de la Facultat de Filologia de l'esmentada Universitat, traspassat als 90 anys d'edat, el 8 de març. Presidí el Rector que estava acompanyat pels professors Coloma Lleal, Rosa Navarro, Joaquim Marco, Gabriel Oliver i Adolfo Sotelo.

En presència d'un nombrós públic, del qual cal esmentar, entre d'altres, els dos fills José Manuel i Alberto, companys universitaris de claustre i una nodrida representació de catedràtics i professors de secundària, la majoria exalumnes, cada intervinent comentà diverses facetes del finat, però tots coincidiren a destacar la seva passió vers la filologia, el seu amor vers la literatura, el seu rigor investigador, el seu entusiasme docent, la seva exquisida sensibilitat i gentilesa, i la seva voluntat de crear escola. Fins i tot, es parlà d'alguna faceta poc coneguda d'aquest professor aragonès: la seva afecció a colleccionar postes de sol durant les seves estades a Jaca amb motiu dels cursos d'estiu, fruit probablement del seu gust pel paisatge bucòlic i per la bellesa natural.

Tot heretant l'esperit de la «Institución Libre de Enseñanza», Blecua fou primer catedràtic d'institut i després, d'ençà l'any 1959, de la Universitat de Barcelona. Amic personal de Pedro Salinas i Jorge Guillén, s'especialitzà en el Segle d'Or de les lletres castellanques, de les quals fou un excepcional mestre i un magnífic expert, sense oblidar els seus coneixements i estudis sobre autors castellans medievals o poetes del segle xx.

En definitiva, Blecua ha estat un dels màxims representants de la filologia castellana —ho avalen les seves acurades edicions de Juan Manuel, Fray Luis, Quevedo, Jorge Guillén— i un dels continuadors i puntals de la tradició filològica de la Universitat de Barcelona, en uns anys difícils —tot s'ha de dir— bo i duent a terme una tasca comparable a la feta per Martí de Ri-

quer en el camp de la Romanística i Antoni Maria Badia i Margarit en el camp de la Catalanística.

Va cloure l'acte el Rector tot reconeixent precisament l'aportació de Blecua a aquesta tradició filològica. Per fi, trencant tot formalisme, el fill Alberto Blecua, deixeble privilegiat, agrai amb emotives paraules els parlaments i la presència del nombrós públic, en un dia poc propici per a una assistència multitudinària, ja que era l'endemà de les vacances de Pasqua i vigília de St. Jordi. [C. B. V.]